02/05/2026

Γερά σώματα, παράλυτες ψυχές – Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ Γνώμες

ΓΕΡΑ ΣΩΜΑΤΑ, ΠΑΡΑΛΥΤΕΣ ΨΥΧΕΣ

Του π. Δημητρίου Μπόκου

Ένας άνθρωπος παράλυτος περίμενε τριάντα οκτώ χρόνια τη θεραπεία του. Ο Χριστός τον συνάντησε κάποτε καθ’ οδόν, όχι τυχαία βέβαια. Δεν θα ήταν υπερβολή αν λέγαμε, ότι επέστρεψε από τη Γαλιλαία στην Ιουδαία και πήγε στα Ιεροσόλυμα ειδικά γι’ αυτόν. Ζήτησε μάλιστα διακριτικά την άδειά του να τον θεραπεύσει, πράγμα που το έκανε αμέσως, λέγοντάς του να σηκωθεί, να πάρει το κρεβάτι του στους ώμους του και να περπατήσει

(Κυριακή του Παραλύτου).

Αυτά όμως έγιναν ημέρα Σάββατο. Ο Χριστός προκαλούσε συχνά τους Ιουδαίους με τέτοιες ενέργειες. Οι σοφοί διδάσκαλοι του Ισραήλ, που μελετούσαν τον νόμο του Θεού μέρα και νύχτα, αν και είδαν το ασυνήθιστο αυτό θαύμα, αλλά και πολλά άλλα παρόμοια θαύματα του Χριστού, έβγαλαν όπως πάντα το ίδιο συμπέρασμα: Ο άνθρωπος αυτός, αφού καταργεί την αργία του Σαββάτου, είναι παραβάτης του νόμου του Θεού, αμαρτωλός. Γι' αυτό και καταδίωκαν τον Ιησού οι Ιουδαίοι και **ζητούσαν να τον φονεύσουν,** γιατί έκανε τα θαύματά του ημέρα Σάββατο (Ιω. **5,** 16).

Πώς γίνεται ο άνθρωπος να φτάνει σε τόση τύφλωση; Τα συγκλονιστικά θαύματα του Χριστού δεν έλεγαν τίποτε σε κάποιες ψυχές. Πώς ήταν δυνατόν να μη βλέπουν τη θεϊκή χάρη που πλημμύριζε τον κόσμο, τον πλούτο ζωής που συνόδευε την κάθε ενέργεια του Χριστού; Ο Χριστός μίλησε για φαινομενικά ζωντανούς, αλλά ουσιαστικά νεκρούς ανθρώπους, που νομίζουν ότι βλέπουν, ακούν και καταλαβαίνουν, αλλά στην πραγματικότητα είναι μωροί, τυφλοί και κουφοί. Για ανθρώπους με σωματική μεν ευεξία και υγεία, αλλά με δυσκίνητες, παράλυτες, νεκρές ψυχές.

Και τί κάνει την ψυχή να νοσεί, να παραλύει, να νεκρώνεται; Η πολυποίκιλη αμαρτία φυσικά. Τα πάθη που πειθαναγκάζουν σε επιτέλεση του κακού και απραξία του καλού. Η έλλειψη ταπεινής καρδιάς που συνεπάγεται την απουσία της αγάπης. Η καταδυνάστευση του πλησίον σε συλλογικό ή προσωπικό επίπεδο, ακόμα και με την παράχρηση του νόμου του Θεού, που από πρόταση ζωής και σωτηρίας, μετατρέπεται σε απάνθρωπο σύστημα ελέγχου και στραγγαλισμού κάθε πτυχής της ανθρώπινης ζωής, όπως ακριβώς τον είχαν καταντήσει και οι Φαρισαίοι.

Ο Χριστός θεραπεύει το σώμα, αλλά και την ψυχή του παραλύτου, λέγοντάς του *«μηκέτι αμάρτανε».* Συμβαίνει όμως κάποτε ο Χριστός να θεραπεύει μόνο την ψυχή. Και να αφήνει το σώμα παράλυτο. Όταν αυτό κάνει την ψυχή πιο υγιή. Και έτσι βλέπουμε αντιθέσεις: Ανθρώπους με σώμα γερό και παράλυτη ψυχή, αλλά και ανθρώπους με σώμα παράλυτο και ολοζώντανη ψυχή.

Ένας άνθρωπος από το Άργος, τριάντα χρόνια παράλυτος, ήθελε να πάει στην Αμερική για εγχείρηση. Ζήτησε από τον άγιο Παΐσιο να προσευχηθεί γι' αυτόν. Του λέει ο άγιος:

– Ποδαράκια, ποδαράκια, αυτά θα σε πάνε στον Παράδεισο, μα εσύ δεν το καταλαβαίνεις. Μην πας στην Αμερική, θα σε κάνουν πειραματόζωο... Σήκω να περπατήσουμε.

Ο άρρωστος είπε ότι δεν ξέρει καν πώς περπατάνε. Ο άγιος προσευχήθηκε, τον πήρε στην αγκαλιά του, τον σήκωσε και άρχισαν να περπατούν. Μετά τον απόθεσε ξανά στο καροτσάκι του και του λέει:

– Άκουσε, παιδί μου. Ο Θεός δεν θα σε κάνει καλά. Χειρότερα θα πηγαίνεις, καλύτερα όχι. Να γνωρίζεις όμως, ότι όλοι αυτοί οι άνθρωποι που είναι γύρω σου και σε διακονούν, **σώζονται** με τον τρόπο αυτό. Βοηθούν και βοηθιούνται χωρίς να το καταλαβαίνουν. Και συ γίνεσαι ένα **μέσο σωτηρίας ψυχών.**

Τί ωραία τα παράλυτα ποδαράκια, όταν κάνουν καλά τις ψυχές και τις πάνε στον Παράδεισο!

Χριστός ανέστη! Καλή, ευλογημένη εβδομάδα!